

Arrest

nr. 133 572 van 20 november 2014
in de zaak RvV X

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad Gent, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 10 juni 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent van 20 maart 2014 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gezien de synthesesamenvatting.

Gelet op de beschikking van 12 september 2014, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 9 oktober 2014.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat M. MEIRLAEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. FLAMANG, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster diende op 26 juni 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving in haar hoedanigheid van een bloedverwant in opgaande lijn van een burger van de Unie (bijlage 19).

1.2. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent trof op 22 januari 2014 een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

1.3. De gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent trof op 20 maart 2014 een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20). Verzoekster werd hiervan op 8 mei 2014 in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing waarvan de motieven luiden als volgt:

“In uitvoering van artikel 51, § 1, tweede lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag voor een verklaring van inschrijving of van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of van een identiteitskaart voor vreemdelingen, die op 26/06/2013 werd ingediend door :

Naam: S.(...)

Voorna(a)m(en): Y.(...) S.(...)

Nationaliteit: Bulgarije

Geboortedatum: (...)

Geboorteplaats: (...)

Identificatienummer in het Rijksregister: (...)

Verblijvende te/verklaart te verblijven te :

om de volgende reden geweigerd :

☐ *De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat hij/zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van de Unie.. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijzen ten laste van de referentiepersoon.*

“Gelet dat het verblijf van meer dan 3 maanden als gezinshereniger werd geweigerd aan de betrokkene en dat hij /zij niet gemachtigd of toegelaten is tot verblijf op een andere basis dient de betrokkene het land te verlaten binnen de 30 dagen, dit conform art 51§1, 3^e lid van het KB van 08/10/1981

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen dagen”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan verzoekster werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de verwerende partij om de kosten van het geding ten laste van verzoekster te leggen.

2.2. Overeenkomstig artikel 39/81, zevende lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) doet de Raad uitspraak op basis van de synthesememorie, behoudens wat de ontvankelijkheid van het beroep en van de middelen betreft en *“zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60”* van de vreemdelingenwet (zie punt 4.2 - 4.5).

3. Over de ontvankelijkheid

3.1. In haar nota met opmerkingen werpt de verwerende partij een exceptie op van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis*.

3.2. Volgens de verwerende partij was 9 juni 2014 op grond van artikel 39/57, §1, eerste lid van de vreemdelingenwet de laatste nuttige dag om het initieel verzoekschrift in te dienen aangezien de betekening aan verzoekster dateert van 8 mei 2014.

3.3. Artikel 39/57 van de vreemdelingenwet bepaalt het volgende:

“§1. De in artikel 39/2 bedoelde beroepen worden ingediend bij verzoekschrift binnen dertig dagen na de kennisgeving van de beslissing waartegen ze zijn gericht.

(...)

§ 2. De in paragraaf 1 bepaalde beroepstermijnen beginnen te lopen :

1° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij een ter post aangetekende brief met ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op deze waarop de brief aangeboden werd op de woonplaats van de geadresseerde of, in voorkomend geval, op zijn verblijfplaats of op zijn gekozen woonplaats;

2° wanneer de kennisgeving is gebeurd bij aangetekende brief of bij gewone brief, vanaf de derde werkdag die volgt op die waarop de brief aan de postdiensten overhandigd werd, tenzij de geadresseerde het tegendeel bewijst;

3° wanneer de kennisgeving is gebeurd door afgifte tegen ontvangstbewijs, vanaf de eerste dag die volgt op de afgifte of de weigering tot ontvangst;

4° wanneer de kennisgeving is gebeurd per fax of bij elke andere bij deze wet toegelaten en niet in dit lid voorziene betekeniswijze, vanaf de eerste dag die volgt op die van de verzending.

De vervaldag is in de termijn begrepen. Is die dag echter een zaterdag, een zondag of een wettelijke feestdag, dan wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag.

Voor de toepassing van deze bepaling wordt als werkdag beschouwd, elke dag niet zijnde een zaterdag, zon- of feestdag."

3.4. De Raad stelt vast dat de verwerende partij eraan voorbijgaat dat maandag 9 juni 2014 Pinkstermaandag was, een dag die behoort tot de opsomming uit artikel 1 van het koninklijk besluit van 18 april 1974 tot bepaling van de algemene wijze van uitvoering van de wet van 4 januari 1974 betreffende de feestdagen. Aangezien 9 juni 2014 een feestdag was, dient toepassing te worden gemaakt van artikel 39/57, §2, tweede lid en wordt de vervaldag verplaatst op de eerstvolgende werkdag, in casu 10 juni 2014, de datum waarop het verzoekschrift werd ingediend. Het beroep is bijgevolg tijdig, zoals trouwens door verzoekster in het kader van haar synthesesmemorie wordt uiteengezet.

De exceptie van niet-ontvankelijkheid van het beroep *ratione temporis* dient te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een eerste middel van haar synthesesmemorie voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurs-handelingen. Verzoekster stelt in haar eerste middel het volgende:

"Overeenkomstig bovenvermelde artikelen dienen de bestuurshandelingen van de besturen uitdrukkelijk gemotiveerd te worden en moet de opgelegde motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen.

Iedere beslissing van het bestuur dient op motieven te berusten die niet enkel in feite en in rechte aanwezig moeten zijn, maar die bovendien pertinent moeten zijn en de beslissing moeten verantwoorden.

Van de materiële motivering, welke uit de gegevens van de zaak moet blijken, wordt de formele (of uitdrukkelijke) motiveringsplicht onderscheiden:

a/

De materiële motiveringsplicht (of de eis van interne legaliteit houdt in dat elke administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen (cf. RvS 6 juli 2010, nr. 206.433).

Bij het aanvoeren van een schending van deze motiveringsplicht moet derhalve worden nagegaan of de motieven van het bestreden besluit steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld.

b/

De formele motiveringsplicht (of de eis van externe legaliteit) veronderstelt het veruitwendigen van de motieven. De administratieve overheid wordt verplicht in de akten de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de grondslag van de beslissing liggen. Deze motivering moet afdoende zijn.

Volgens de Raad van Staat betekent dit dat "de motivering pertinent en draagkrachtig moet zijn, dit wil zeggen dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen". ((RvVnr. 13.649, RvVnr. 17.062, RvVnr. 16.211)

Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

In casu is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet voldoet aan de formele motiveringsplicht, vermits dit bevel slechts kan worden afgegeven in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

In artikel 8 is ten andere duidelijk voorzien dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast dient te vermelden wat in dit geval niet gebeurd is en dus grond is om het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen (RvV nr. 120.762 van 17 maart 2014; RvV nr. 120.338 van 10 maart 2014; RvV nr. 124.771 van 26 mei 2014).

2./

Ten aanzien van de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden is de materiële motiveringsplicht en is er dus grond om deze beslissing te vernietigen.

De materiële motiveringsplicht wordt geschonden.

De bestreden beslissing vermeldt:

"De betrokkene heeft niet binnen de gestelde termijn aangetoond dat zij zich in de voorwaarden bevindt om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden, in de hoedanigheid van burger van Unie. Volgende gevraagde documenten werden niet voorgelegd: bewijzen ten laste van de referentiepersoon"

Verzoekster heeft een aanvraag tot gezinshereniging ingediend op basis van haar band met haar dochter, Y.(...) R.(...), geboren op 23.05.2011 (stuk 2).

Gelet op de leeftijd van haar dochter is het onmogelijk om bewijzen voor te leggen als zijnde ten laste.

Het is verzoekster daarom een raadsel waarom verweerster thans stelt dat er wel zulke bewijzen moeten worden voorgelegd.

Het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht is nochtans om de bestuurde in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat hij/zij kan beoordelen of er een aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt, quod non.

Het is in casu allerm minst duidelijk welke criteria gehanteerd worden door verweerster om verzoekster uit te wijzen.

Nochtans dient verwerende partij bij haar beslissingen rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Dit geldt niet alleen bij maatregelen die verwerende partij rechtstreeks ten aanzien van kinderen neemt. Het gaat ook over maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden (RvS 15 januari 2014, nr. 226.067; RvV 20 maart 2014, nr. 121.015; RvV; RvV 21 februari 2013, nr. 97.183).

Verwerende partij is gehouden om verzoeken om gezinshereniging te onderzoeken in het belang van betrokken kinderen en dit teneinde het gezinsleven te begunstigen.

Door enkel te verwijzen naar "het ontbreken van stukken aangaande het ten laste zijn" schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Aangezien verwerende partij op de hoogte is van het bestaan van de minderjarige dochter van verzoekster diende in casu een beoordeling te worden rekening werd houdend met de belangen van verzoeksters minderjarige dochter.

De verwerende partij beperkt er zich toe dat niet zou aangetoond zijn dat zij geen rekening zou hebben gehouden met de minderjarige dochter van verzoekster, terwijl nochtans de bestreden beslissing op geen enkele wijze de vereiste beoordeling in het hoger belang van het kind (art. 12§7 Vreemdelingenwet) maakt doch enkel stelt dat "geen bewijzen ten laste referentiepersoon" werden meegedeeld.

Het staat vast dat verweerster de situatie van verzoekster niet in concreto beoordeeld heeft en geen rekening gehouden heeft met alle relevante documenten die door haar werden overgemaakt, noch deze (correct) beoordeeld heeft rekening houdend met de minderjarige dochter.

Hierdoor heeft verweerster de motiveringsplicht duidelijk geschonden en is de beslissing niet op afdoende wijze gemotiveerd.

Het is op zijn minst erg onzorgvuldig om de leeftijd van de referentiepersoon niet te verifiëren bij het nemen van een beslissing. Een eenvoudige "studie" van de geboortedatum van de referentiepersoon zou de leeftijd ervan hebben vastgesteld."

4.2. Bij de verantwoording van amendement nr. 8 bij het wetsontwerp dat voorafging aan de wet van 31 december 2012 houdende diverse bepalingen, inzonderheid betreffende justitie, waarbij de synthesememorie werd heringevoerd, werd erop gewezen dat *"de meerwaarde van een synthesememorie (...) meervoudig is omdat het de verzoekende partij toelaat om bepaalde middelen niet meer aan te houden en het haar de mogelijkheid geeft te repliceren op het verweer tegen de middelen die zij wel wenst aan te houden, zodat zij de middelen samenvat om de taak van de vreemdelingenrechter in complexe zaken te verlichten"* (Parl.St. Kamer, 2012-2013, zittingsperiode 53, nr. 2572/002, p. 6). Nergens wordt echter aangegeven dat de verzoekende partij de middelen die in het verzoekschrift werden aangevoerd, mag aanvullen of een andere wending mag geven. Bovendien schrijft artikel 39/81, zevende lid van de vreemdelingenwet voor dat de Raad uitspraak doet op basis van de synthesememorie zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet waarin onder andere uitdrukkelijk vermeld wordt dat *"geen andere middelen mogen worden aangevoerd dan die welke in het verzoekschrift of in de nota uiteengezet zijn"*.

4.3. Daargelaten de vraag of verzoekster haar eerste middel deugdelijk heeft samengevat, zoals vereist wordt door artikel 39/81, vijfde lid van de vreemdelingenwet door twee zinnnetjes uit haar theoretische

beschouwingen over de motiveringsplicht weg te laten, merkt de Raad op dat zij haar middel in het kader van haar synthesesemorie sterk heeft uitgebreid en zelfs een volstrekt nieuwe wending heeft gegeven. Voor het eerst stelt verzoekster immers in haar synthesesemorie dat het bevel om het grondgebied te verlaten waarmee de bestreden beslissing gepaard gaat, niet zou voldoen aan de formele motiveringsplicht en wijst verzoekster op het *“hoger belang van het kind”*. Verzoekster vult haar synthesesemorie als volgt aan:

“In casu is duidelijk dat het bevel om het grondgebied te verlaten niet voldoet aan de formele motiveringsplicht, vermits dit bevel slechts kan worden afgegeven in toepassing van artikel 7 Vreemdelingenwet.

In artikel 8 is ten andere duidelijk voorzien dat het bevel om het grondgebied te verlaten de bepaling van artikel 7 die werd toegepast dient te vermelden wat in dit geval niet gebeurd is en dus grond is om het bevel om het grondgebied te verlaten te vernietigen (RvV nr. 120.762 van 17 maart 2014; RvV nr. 120.338 van 10 maart 2014; RvV nr. 124.771 van 26 mei 2014).”

“Nochtans dient verwerende partij bij haar beslissingen rekening te houden met het hoger belang van het kind.

Dit geldt niet alleen bij maatregelen die verwerende partij rechtstreeks ten aanzien van kinderen neemt. Het gaat ook over maatregelen die het kind onrechtstreeks beïnvloeden (RvS 15 januari 2014, nr. 226.067; RvV 20 maart 2014, nr. 121.015; RvV; RvV 21 februari 2013, nr. 97.183).

Verwerende partij is gehouden om verzoeken om gezinshereniging te onderzoeken in het belang van betrokken kinderen en dit teneinde het gezinsleven te begunstigen.

Door enkel te verwijzen naar “het ontbreken van stukken aangaande het ten laste zijn” schendt verwerende partij de materiële motiveringsplicht.

Aangezien verwerende partij op de hoogte is van het bestaan van de minderjarige dochter van verzoekster diende in casu een beoordeling te worden rekening werd houdend met de belangen van verzoeksters minderjarige dochter.

De verwerende partij beperkt er zich toe dat niet zou aangetoond zijn dat zij geen rekening zou hebben gehouden met de minderjarige dochter van verzoekster, terwijl nochtans de bestreden beslissing op geen enkele wijze de vereiste beoordeling in het hoger belang van het kind (art. 12§7 Vreemdelingenwet) maakt doch enkel stelt dat “geen bewijzen ten laste referentiepersoon” werden meegedeeld.”

4.4. Aangezien de bestreden beslissing met al haar motieven aan verzoekster ter kennis werd gebracht, kan geenszins worden aanvaard dat de hierboven weergegeven elementen van kritiek pas ontwikkeld konden worden na het indienen van het initiële verzoekschrift, waardoor dit als een nieuw middel dient te worden beschouwd dat onder het verbod van artikel 39/60 van de vreemdelingenwet valt.

4.5. Ter vrijwaring van de rechten van verdediging van de verwerende partij, kan verzoeksters eerste middel, dat op een ongeoorloofde manier werd uitgebreid, terwijl deze aanvulling onmogelijk als een werkelijke repliek op het verweer uit de nota met opmerkingen kan worden beschouwd en bijgevolg geen ‘meerwaarde’ vertegenwoordigt, niet als een ontvankelijk middel worden beschouwd in de zin van de desbetreffende bepalingen uit de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is niet ontvankelijk.

4.6. In een tweede middel van haar synthesesemorie, dat gericht is tegen de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden, voert verzoekster de schending aan van artikel 42 van de vreemdelingenwet en van artikel 51, §2 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het vreemdelingenbesluit). Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

“Verzoekster stelt vast dat verweerster nagelaten heeft om een beslissing te nemen inzake haar verzoek binnen een periode van 6 maanden, zoals voorgeschreven wordt in art. 42 Vw.

Artikel 42 Vw:

Het recht op een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk wordt zo snel mogelijk en ten laatste zes maanden volgend op de datum van aanvraag zoals bepaald in § 4, tweede lid, erkend aan de burger van de Unie en zijn familieleden onder de voorwaarden en voor de duur door de Koning bepaald overeenkomstig de Europese verordeningen en richtlijnen. Bij de erkenning wordt rekening gehouden met het geheel van de elementen van het dossier”

Artikel 51 K.B 8.10.1981

§ 2. Indien de Minister of zijn gemachtigde het verblijfsrecht toekent of als er geen enkele beslissing is genomen binnen de termijn bepaald bij artikel 42, van de wet, en mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand, geeft de burgemeester of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie een verklaring van inschrijving overeenkomstig het model van bijlage 8 af. Indien de Minister of zijn gemachtigde aan de burger van de Unie niet het verblijfsrecht toekent, weigert hij de aanvraag en geeft hij hem, zo nodig, het bevel om het grondgebied te verlaten. De burgemeester of zijn gemachtigde betekent beide beslissingen door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 20.

De aanvraag van verzoekster dateert immers van 26.06.2013, terwijl de beslissing van verweerster dateert van 20.03.2014.

Hierdoor dient aan verzoekster wel degelijk een verblijfsrecht toegekend te worden.

Verzoekster heeft immers alle vereiste documenten voorgelegd. Er konden geen andere documenten worden voorgelegd gelet op het feit dat de dochter van verzoekster drie jaar oud is. Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar het niet indienen van bepaalde documenten om te ontsnappen aan de termijn van zes maanden wanneer zij weet, minstens had moeten weten dat deze onmogelijk kunnen worden voorgelegd. Het dossier van verzoekster was volledig en diende derhalve doorgestuurd te worden. In elk geval is de termijn van zes maanden hierdoor ruimschoots verstreken."

4.7. Ondanks het feit dat verzoekster haar tweede middel in haar synthesesmemorie integraal reproduceert, kan volgende aanvulling met enkele zinnen beschouwd worden als een repliek op de nota met opmerkingen van de verwerende partij: *"Verzoekster heeft immers alle vereiste documenten voorgelegd. Er konden geen andere documenten worden voorgelegd gelet op het feit dat de dochter van verzoekster drie jaar oud is. Verwerende partij kan niet dienstig verwijzen naar het niet indienen van bepaalde documenten om te ontsnappen aan de termijn van zes maanden wanneer zij weet, minstens had moeten weten dat deze onmogelijk kunnen worden voorgelegd. Het dossier van verzoekster was volledig en diende derhalve doorgestuurd te worden. In elk geval is de termijn van zes maanden hierdoor ruimschoots verstreken."* (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.975). Bijgevolg dient het tweede middel uit de synthesesmemorie als een ontvankelijk middel te worden beschouwd.

4.8. Verzoekster stelt in wezen dat de beslissing tot weigering van verblijf onwettig zou zijn omdat deze werd genomen buiten de termijn van 6 maanden die voorzien is in artikel 42 van de vreemdelingenwet en dat zij wel degelijk alle vereiste documenten zou hebben overgelegd.

4.9. Uit artikel 51, §2 van het vreemdelingenbesluit, zoals dit door verzoekster in haar middel wordt geciteerd, blijkt dat de vervaltermijn uit artikel 42 van de vreemdelingenwet enkel geldt *"mits de documenten bedoeld in artikel 50, § 2, werden overgelegd binnen de termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand"*.

4.10. Blijkens het administratief dossier diende verzoekster op 26 juni 2013 een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving (bijlage 19) in functie van haar minderjarige dochter. Bij die gelegenheid werd zij verzocht om ten laatste op 26 september 2013 volgende documenten over te leggen: *"bewijzen ten laste van referentiepersoon"*. Op 22 januari 2014 stelde de gemachtigde van de burgemeester van de stad Gent vast dat verzoekster nog steeds niet de vereiste documenten had overgemaakt en trof hij een beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden zonder bevel om het grondgebied te verlaten waarbij aan verzoekster wederom een termijn werd gegeven tot 19 maart 2014 om het *"bewijs van inkomen van de referentiepersoon"* neer te leggen. Op 20 maart 2014 stelde de burgemeester van de stad Gent vast dat verzoekster het gevraagde stuk *"bewijzen ten laste van referentiepersoon"* nog steeds niet had neergelegd waardoor hij op basis van artikel 51, §1, derde lid van het vreemdelingenbesluit rechtsgeldig een beslissing nam tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten.

4.11. In haar nota met opmerkingen laat de verwerende partij terecht gelden dat de kritiek van verzoekster juridische grondslag mist omdat de vervaltermijn van 6 maanden enkel van toepassing is indien het familielid van de Unieburger alle vereiste stukken heeft overgemaakt, wat te dezen niet het geval is. In tegenstelling tot wat verzoekster lijkt te willen doen uitschijnen, is de burgemeester enkel aan minimumtermijnen gebonden, met name een *"termijn van drie maanden, eventueel verlengd met een maand"*, maar is er in de regelgeving geen termijn van verval voorzien indien de vreemdeling de vereiste documenten niet neerlegt. Het feit dat de referentiepersoon slechts 3 jaar oud is, ontslaat de bloedverwant in opgaande lijn niet van de wettelijke verplichting om een bewijs voor te leggen van het feit dat hij ten laste was van de referentiepersoon in functie van wie hij zijn recht op verblijf erkend wenst te zien, zoals verzoekster in haar synthesesmemorie betoogt. Zij heeft niet de vereiste documenten

voorgelegd, waardoor de aanvraag niet kon worden overgemaakt aan de gemachtigde van de staatssecretaris.

4.12. Er werd geen schending aangetoond van artikel 42 van de vreemdelingenwet of van artikel 51, §2 van het vreemdelingenbesluit.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twintig november tweeduizend veertien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

F. TAMBORIJN